

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Itália csókja

Susanne James

Római járat

Lucy Gordon

Óhajok hídja

Barbara Hannay

Bolognai spagetti

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Susanne James, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *The British Billionaire's Innocent Bride* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Vásárhelyi Zsolt

© *Lucy Gordon, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *A Family for Keeps* (Harlequin Mills & Boon Tender Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2007)

• *Magyarra fordította:* Gärtner Zita

© *Barbara Hannay, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

Eredeti címe: *In The Heart Of The Outback* (Harlequin Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Kovács Eszter

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 33. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-299-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susanne James
Római járat

1. FEJEZET

Napfényes júliusi nap volt. Lily Patterson a londoni Heathrow repülőtér előtt kiszállt a taxiból. Miután fizetett a sofőrnek, kezébe vette kis bőröndjét, és elindult a bejárati ajtó felé.

Csupán egy évet dolgozott bébiszitterként a nyolcéves ikrek, Bella és Rosie mellett, ám ennyi idő bőven elég volt számára, hogy belássa, ezt a hivatást nem neki találták ki. Ezen a tényen az sem változtatott, hogy az utóbbi hetekben érezhetően javult a viszonya a nehezen kezelhető, elkényeztetett lányokkal. A végére kezdte megkedvelni a két gyermeket, sőt sajnálta őket, amiért az egyedülálló édesanyjuknak alig jutott ideje rájuk.

Egy szó, mint száz: nem tartotta magát alkalmasnak a nevelőnői szerepre. Elbizonytalanodása egyébként valószínűleg a saját hányatott sorsából és rossz tapasztalataiból adódott.

Az elmúlt időszakban szerencsére sikerült megtakarítania egy kis pénzt, így megengedhette magának, hogy pár hónapot pihenjen. Amúgy is épp itt volt az ideje, hogy komolyan végiggondolja a helyzetét, meg hogy mihez is akar kezdeni az életben. Nem olyan régen sikerült jelzáloghitelre megvennie a London melletti kisvárosban lévő lakását, így képzett szakácsnőként bármikor elhelyezkedhet a világváros valamelyik éttermében.

Az utóbbi hónapokban különös belső nyugtalanság lett úrrá rajta, és úgy érezte, egy kis levegőváltásra van szüksége. Ezért úgy döntött, három napra elutazik Rómába a bátyjához, Samhez, aki egy kicsi, de elegáns szállodát vezetett a barátjával az örök városban, a Piazza Navona közelében.

Lily örült, hogy a gép túlszűfolttsága miatt az első osztályon foglalhatott helyet. Ablak melletti ülést választott, hogy legrosszabb esetben is csupán egy szomszédja legyen. Már a lépcsőn megállapította, hogy az utasok szinte kivétel nélkül kényelmes szabadidőruhát viselnek. Ő reggel egy homályos érzésnek engedve szürke kosztümöt és fehér blúzt vett fel, lehetővékony fekete harisnyával és magas sarkú cipővel.

Amikor végre kinyílt az ajtó, mindnyájan elindultak, hogy elfoglalják helyeiket. Lily is így tett, majd kíváncsian figyelte az ablakon át a kinti nyüzsgést. A következő pillanatban hallotta, amint a feje felett kinyílik a csomagtartó rekesze. Megérkezett az ülésszomszédja.

Amikor felnézett, megpillantotta a legvonzóbb férfit, akivel eddigi életében találkozott. A férfi begyömöszölte a csomagterbe az aktatáskáját, és ránézett:

– Jó reggelt!

A lány érezte, hogy elpirul, és tartott tőle, hogy pár pillanat csupán, és úrrá lesz rajta a már olyan jól ismert félelem. Szíve szaporán vert, akár a csapdába esett vadé.

– Jó reggelt! – üdvözölte az idegent a tőle telhető legközömbösebb hangon.

Vajon miért zavarta annyira a gondolat, hogy az elkövetkező néhány órát a jóképű óriás mellett kell eltöltenie? A férfi egyébként sem úgy nézett ki, mint aki különösebben kedvelné a semmitmondó beszélgetéseket. Sötét öltönyében és fehér ingében – amelyhez kék nyakkendőt választott – tiszteletet ébresztett Lilyben. Gondosan oldalra fésült fekete haja, markáns profilja, energikus jellemre utaló álla azonnal kiemelte a szürke hétköznapiságból.

Theodore Montague a szűkös lehetőségekhez képest kényelembe helyezte magát, majd csinos ülésszomszédjára pillantott. A kellemes látvány azonnal megfogta: a lány az eleganciájával, vékony, szív alakú arcával, a szinte művészien feltűzőtt szőke hajával vonzó, fiatal üzletasszony benyomását keltette.

Egyszerre különös nyugtalanság töltötte el Theót. Sietve elkapta a tekintetét, és kipillantott az ablakon. Hamarosan rájött a zavar okára: már tizennégy hónapja, hogy Elspeth meghalt, és azóta tulajdonképpen most először vonzotta egy nő. A feleségére gondolva azonnal eszébe jutott a három gyermekük: két fiú és egy lány. A kilencéves Freya volt a legidősebb közülük, aki anyjától örökölte mogyoróbarna szemét.

Freyához más volt kicsit a viszonya, mint a fiúkhöz, és ez nagyon aggasztotta. Nehezen tudta kezelni a lányát, ezért egyezett bele, hogy hét közben Freya kollégiumban lakjon a barátnőivel.

Természetesen nem volt könnyű meghoznia a döntést, hiszen minden erejével igyekezett összetartani a családot. Be kellett azonban látnia, hogy a lánya nélkül most egyszerűbb otthon az élet, és az együtt töltött hétvégék is harmonikusabban telnek.

Ebben a pillanatban mozgásba lendült a repülőgép, és fokozatosan gyorsulva végiggördült a kifutópályán. Lily önkéntelenül belekapaszkodott a karfába. Mozdulata nem kerülte el Theo figyelmét.

– Fél a felszálláskor? – tudakolta a férfi barátságosan.

Lily meglepődve nézett rá. Vajon miért érdeklí egy idegent a közérzete?

– Nem, dehogya – füllentette mosolyogva. – Jól vagyok.

A férfi szkeptikusan felhúzta a szemöldökét, de egy szót sem szólt. Amikor elérték a megfelelő magasságot, és ismét kikapcsolhatták a biztonsági övet, kivette a csomagtartóból az aktatáskáját. Lily megkönnyebbülten felsóhajtott. Ha ülészomszédja elkezd dolgozni, akkor nemigen fog beszélgetést kezdeményezni.

Miután a férfi kivett egy füzetet az aktatáskából, ő is elővett egy krimet, és olvasni kezdett. Alig jutott túl pár soron, amikor csésze- és kanálcsörgés ütötte meg a fülét. A személyzet italt szolgáltat fel az utasoknak. Lily nem bánta, mivel üres gyomorral jött el otthonról.

A stewardess kacéran Theodore Montague-ra pillantott, és megkérdezte, mivel szolgálhat. Lily legnagyobb meglepetésére a férfi most felé fordult, és megismételte a kérdést.

– Kávét kérek tej és cukor nélkül – felelte zavartan a lány.

– Én ugyanígy iszom – mosolyodott el Theo, majd az utaskísérőre pillantott. – Két kávét kérünk.

Pár perc múlva már a kávéjukat kortyolgatták.

– Nem szokott a repülőn reggelizni? – érdeklődött a férfi.

– Biztos nagyon finom, de ezen a szűk helyen valahogy nem kívánnám az előre csomagolt szendvicseket.

– Ezzel én is így vagyok. Egyébként egy ilyen rövid utat evés nélkül is ki lehet bírni.

Tehát mégis beszélgetés lesz a dologból, gondolta Lily, és csodálkozva állapította meg, hogy ez egyáltalán nem zavarja, sőt nem is feszélyezi.

– Nem éppen úgy nézünk ki, mint akik szabadságra utaznak – jegyezte meg halkán Theo, miután végigjáratta tekintetét az utasokon. – Rajtunk kívül mindenki pólóban és farmerban van.

– Én a bátyámat látogatom meg. Van egy szállodája Rómában. Egyúttal végre lesz egy kis időm alaposan átgondolni az életemet.

Ezzel gyakorlatilag felkínálta a lehetőséget, hogy a szomszédja tovább érdeklődjön. A férfi azonban egy szót sem szólt, csak nézte szótlanul azzal a vesébe látó pillantásával, és Lily úgy érezte, máris mindent tud róla.

– Ezek szerint maga sem szabadságra igyekszik?

– Sajnos nem. Egy szemináriumra hívtak. Tavaly sikerült megúsznom, ám ezúttal én vagyok az egyik előadó. – Theodore futólag elmosolyodott. – Azért csak túléltem valahogy. Elvégre Róma remek úti cél, bármiért kell is oda utaznia az embernek.

– Mi lesz a szeminárium témája?

– Gyermekorvos vagyok, és egyetemi docens. Az időm jó részét a gyermekgyógyászat oktatása teszi ki, így alig jut időm a kis betegekre. – Megvonta a vállát. – Az ember nem lehet egyszerre több helyen, márpedig pillanatnyilag elsősorban tanárként van rám szükség. Bízom benne, hogy ez hamarosan másképp lesz. Az a tapasztalatom, hogy az ember élete meglehetősen változékony.

Theodore fájdalmasan összeszorította a száját, ahogy eszébe jutott a múlt. Ki számított volna olyan rémálomszerű történésekre, amelyek elszakították tőle csodálatos feleségét? Senki sem sejtette, hogy az ismeretlen vírus oly hirtelen kioltja Elspeth életét. Ez a tragédia örökre megtanította rá, hogy soha ne tervezzen túlságosan előre, és egy pillanatra se tekintse magától értetődőnek az életet.

Lily érezte, hogy a férfi hangulata megváltozott, és mondania kell valamit.

– Én mindenképpen változtatni szeretnék az életemen, csak nincs konkrét elképzelésem. Az iskola befejezése után szakácsnőnek tanultam, de elegendő lett belőle, hogy folyton másoknak főzzek. Egy évvel ezelőtt úgy döntöttem, megpróbálkozom a nevelőnősséggel. – Elhúzta a száját. – Nem bizonyult jó ötletnek. Nem jó családot fogtam ki, és nehezen bírtam a nyolcéves, elkényeztetett ikrekkel. Persze én is hibás voltam abban, hogy nem boldogultam velük – tette hozzá őszintén. – A vége felé kezdett ugyan javulni a helyzet, de végül is be kellett látnom, hogy ezt a hivatást nem nekem találták ki – sóhajtott csüggedten. – De azért élünk, hogy mindig új dolgokat tanuljunk, nem igaz? Tényleg szerettem volna közelebb kerülni Bellához és Rosie-hoz, mégsem fogadtak el.

A férfi elgondolkodva bólintott.

– Életünk során mindannyiunkkal előfordul olykor, hogy a saját korlátainkba ütközünk, de minden tapasztalat, még a fájdalmasak is, megtanítanak bennünket valamire. – Kinyitotta a dossziéját. – Remélem, sikerül megtalálnia, amit keres.

– Annyira örülök, hogy itt vagy végre, Lily! – lelkesedett a lány bátyja, Sam, miután beültek kettesben egy pályaudvar melletti étterembe. Az *Agata e Romeo* modern, ízlésesen berendezett hely volt, remek konyhával.

Lily a bátyjára mosolygott, és letette az evőeszközt a tányérjára.

– Ez tényleg fenséges volt.

– A fenségesről jut eszembe... – Sam kitöltötte a maradék bort a poharakba. – Tulajdonképpen ki az a Superman, aki volt olyan kedves, és segített cipelni a csomagjaidat?

– Ó, csak az ülőszomszédom a repülőn – felelte Lily, bízva benne, hogy nem pirul el.

– Tényleg? Mintha kicsit bensőségesebb viszony lett volna közöttetek. Már azt hittem, valami alakulóban van.

– Butaság! – Lily zavartan kezébe vette az étlapot. – A repülőn találkoztam vele először. Jót beszélgettünk, ez minden.

Sam nem faggatta tovább. Tudta, ha Lily lezár egy témát, nincs értelme tovább faggatni.

Egy pillanatra a lány is elgondolkodott. Tény, hogy nagyon rövidnek érezte a repülőutat. Szinte az egész időt végigbeszéltek a szomszédjával, és egészen meglepte, amikor a kapitány bejelentette, hogy pár perc múlva leszállnak Rómában.

– Kérsz desszertet, Lily? Én már csak egy kapucsínót iszom, de te nyugodtan rendelj valamit. Szeretnék kényeztetni egy kicsit. Olyan ritkán vagy nálam. Nem csak kétévente kellene találkozunk. Ez szörnyen kevés! Ha már sikerült megtalálnunk egymást, a lehető legtöbbet kellene kihoznunk a kapcsolatunkból. – Sam előrehajolt, és gyengéden megfogta a húga kezét. – Ígérd meg, hogy így lesz!

Lily könnyes szemmel nézett a bátyjára, letette az étlapot, és összekulcsolta az ujjait.

– Igazad van, Sam. Beszéljünk meg konkrét időpontokat, amelyeket minden körülmények között betartunk! Nem foghatunk mindent a munkára. Erről jut eszembe, mi a helyzet a szállodákkal? Úgy látom, egész jól megy a bolt – tette hozzá mosolyogva, miközben végignézett a férfi elegáns öltözékén.

– Igen. Sőt talán túl jól is. Az embernek még a nőkre és a saját hűgára sem jut elég ideje.

Lilyt most egyszerre csodálatos érzéssel töltötte el, hogy van egy bátyja. Legszívesebben ujjongva felugrott volna, hogy mindenki lássa, mennyire boldog. Illetve nem is tudta volna pontosan megmondani, mi okozta felhőtlen derűjét. Lehet, hogy az ízletes bor, vagy az álmváros légköre volt rá ilyen hatással? Talán az életvidám emberek, akikkel a sétája alatt találkozott? Esetleg azért boldog, mert érzi, hogy tartozik végre valakihez?

– Két éve még fogalmunk sem volt egymás létezéséről – csóválta szomorúan a fejét Sam. – Mennyi kárba veszett idő, amelyet együtt tölthettünk volna!

Ezzel természetesen Lily is tisztában volt. Ő is későn kezdett kutatni a származása után. Igaz, aztán hamar kiderült, hogy van egy két évvel idősebb bátyja. Édesanyjuk tinédzserként hozta világra mindkettőjüket.

Lily mindig lázadó, nehezen kezelhető kislány volt. Egyik otthonból a másikba került, és több

nevelőszülőnél is megpróbálták elhelyezni. Kétszer onnan is megszökött. Kiszámíthatatlansága mindenféle bonyodalmakhoz vezetett. A papírai állandóan elkeveredtek az ifjúságvédelmi rendszer labirintusában. Tizenhat évesen kezdte el a szakácsiskolát, és nagyon örült, amikor annak elvégzése után többé nem szorult állami gondoskodásra. Kemény elszántsággal tanult, és később a munkahelyein is derekasan megállta a helyét. Sikerült összegyűjtenie annyi pénzt, hogy megvegyen magának London mellett egy kis lakást, és végre kialakítsa első saját kis birodalmát, ahol többé senki nem szólhat bele az életébe. A maga ura volt, és bízott benne, hogy ez örökre így is marad.

Sam sorsa teljesen másképp alakult. Az általa elmondottak alapján neki boldog gyermekkorra volt, szerető nevelőcsaládnál nőtt fel. Lilyhez hasonlóan ő sem tudta, hogy van egy testvére.

– Én is csak egy kapucsínót iszom, máskülönben szétdurranok – mondta a lány. – Azt hiszem, már a vacsorámat is letudtam.

– Ne aggódj, mi itt nem szoktunk este kilenc-tíz előtt vacsorázni, márpedig addig még megéhezel.

Miután megitták a kávéjukat, csavarogtak egyet a napfényes Rómában. Lily dicsérte az eszt, amiért a megérkezésekor azonnal átöltözött, és egy könnyű nyári ruhát vett fel. Így határozottan kellemesen érezte magát még ebben a hőségben is.

– Azt hiszem, ha hazaérünk, pihenek egyet – mondta Samnek, miközben megcsodálták a fényes Piazza Navonát, közepén a régi barokk kúttal. A teret elegáns éttermek és kávézók szegélyezték.

– Remek ötlet. Amíg kipihened magad, én is kihasználom az időt, és átnézek Federicóval néhány papírt.

Amikor Lily felébredt, meglepődve állapította meg, hogy rövidre tervezett sziesztája igen hosszúra nyúlt. Majdnem három órát aludt. Gyorsan felkelt, majd lezuhanyozott a szobájából nyíló fürdőszobában. Felvett egy krémszínű, a vállát szabadon hagyó nyári ruhát. Enyhén hullámos, szőke haját lófarokba kötötte, és szolidan kirúzsozta a száját. Végül kilépett a szobából, és lesietett a lépcsőn.

– Szia, Lily! – Federico udvarias kézcsókkal üdvözölte a folyosón. – De örülök, hogy itt vagy nálunk! – folytatta olaszos akcentusú angoljával, csillogó szemmel. – Egyszerűen elbűvölő vagy!

– Köszönöm, Federico.

Bár Lily erősen gyanította, hogy a fiatalember minden nőt hasonló bókokkal köszönt, dicsérete jót tett az önbizalmának.

– Ne haragudj, de Sam nem érzi valami jól magát. Le is feküdt. Tudod, a feje... – bökött a homlokára Federico. – Később azonban mindenképpen szeretne találkozni veled.

Lily jól tudta, miről beszél Federico. Bátyja, akárcsak ő, hajlamos volt a migrénre.

– Szegény fiú! Mondd meg neki, hogy pihenjen nyugodtan, és ne aggódjon miattam! Feltalálom magam. Az sem baj, ha csak a holnapi reggelineél találkozunk.

Miután Lily elköszönt a férfitől, kísértalt a napfényben úszó Piazza Navonára. Jóval nagyobb nyüzsgés fogadta a téren, ahonnan ezúttal sem hiányoztak az utcai árusok és festők. Lily vett egy fagyalaltot, átsétált az úton, és sétára indult a környező utcákon.

Hamarosan a Piazza Trevire érkezett. Leült a híres barokk kút előtt egy padra, hogy szusszanjon egyet, és megcsodálja a híres alkotást. Elbűvölten nézte a palota homlokzatát a csodás diadalívvel, majd a lapos medencébe ömlő vizet. A lemenő nap fényében olyan volt az egész, akár egy gigantikus színpadkép.

– Helló! Hát maga mit csinál itt egyedül?

Az ismerős hang azonnal kizökkentette a gondolataiból. Amikor oldalra fordult, a délelőtt megismert utastársát pillantotta meg maga mellett.

– Ó! Jó napot! – üdvözölte meglepődve a férfit, és arrébb húzódott, hogy az leülhessen mellé.

A férfi sötét inge felül ki volt gombolva. Fehér nadrágot és meztelen lábán bőrszandált viselt. Lilyt újból eltöltötte a már a repülőn is érzett különös nyugtalanság.

Vagy nem is ez a jó szó rá? Furcsa, eddig még soha nem tapasztalt érzésről volt szó, melyet hiába igyekezett elfojtani magában. Meg kell várnia, amíg magától elmúlik, gondolta.

– Varázslatos látvány, ugye? – vélte Theodore Montague, miután néhány pillanatig egymás mellett ülve nézték a kutat. – Vajon miért búvöli el az embert ennyire a csobogó víz látványa?

– Szerintem egész Róma gyönyörű. Igaz, ehhez ez a fantasztikus idő is hozzájárul. Miért nem juthat belőle egy kevés nekünk is Angliában?

– Ma tényleg kellemes idő van, de a következő hónapban túl meleg lesz. Egyébként akár úgy is dönthet, hogy ezentúl itt él. Lehet, hogy épp erre a változásra lenne szüksége. A bátyja már itt van, úgyhogy...

– Nem, én nem szeretnék hosszabb ideig külföldön maradni. Legalábbis e pillanatban nem tudnám elképzelni. Azt hiszem, bármi történjék, Angliában a helyem. – Lily elmosolyodott. – Nem tűnik túl merész és ambiciózus elképzelésnek, ugye?

A férfi habozott, majd a lány felé fordult, és a kezét nyújtotta.

– Engedje meg, hogy végre bemutatkozzam. Theodore Montague vagyok, de a barátaim csak Theónak szólítanak. Azt pedig tudja, miért jöttem Rómába.

– Lily Patterson – nyújtotta a kezét a lány. – És maga is tudja, miért vagyok itt.

A férfi bólintott.

– Meséljen egy kicsit magáról, Lily! Az imént ambíciót említett. Ambiciózusnak tartja magát?

– Tulajdonképpen igen – felelte elgondolkodva a lány. – Csak még nincsenek pontos elképzeléseim, mit is akarok valójában. Például dolgozhatnék szakácsnőként egy jómódú családnál, ahol délutánonként nyugodtan festegethetnék a kertben.

– Szeret festeni?

– Igen, bár egyelőre nem nagyon tudok. De többek között ebben is szeretnék egyszer kiteljesedni. És szeretnék megtanulni zongorázni is. Gyermekként elsajátítottam az alapokat, de aztán abbahagytam, és azóta nem foglalkoztam vele.

Azt nem tette hozzá, hogy azért kellett abbahagynia a zenetanulást, mert annak idején megszökött a nevelőotthonból.

– A legtöbb gyerek így van ezzel. Belekezdenek valamibe, aztán egyszer csak abbahagyják – felelte Theo, akinek a lánya, Freya jutott eszébe. Az édesanyja halála óta a kislány szinte minden iránt elveszítette az érdeklődését.

Meghitt csend telepedett rájuk. Lily már nagyon régen érezte magát ilyen biztonságban. Tekintete önkéntelenül Theo hosszú lábára vándorolt, melyet a férfi lazán előrenyújtott. Izmos combja kirajzolódott a nadrág vékony anyaga alatt, szandáljából kikukucskáltak kifogástalan, férfias lábujjai.

A lány gyorsan összeszedte magát. Mit művel itt? Semmi helye a fejében az efféle gondolatoknak!

Ismét felerősödött benne a megmagyarázhatatlan nyugtalanság, ezért úgy döntött, visszatér a szállodába, és megnézi, hogy van Sam.

– A bátyám vár – mondta, és sietve felállt. – Délután heves migrén tört rá. Tulajdonképpen el akartunk menni este vacsorázni, de így...

Legszívesebben elharapta volna a nyelvét. Jobban meg sem könnyíthette volna Theo dolgát.

– Meghívhatom esetleg? Mégsem töltheti egyedül az első estjét Rómában.

– Ó, nem hiszem...

– Hívja fel a bátyját, kérdezze meg tőle, hogy érzi magát, és el tudja-e vinni magát vacsorázni! Ha nem, akkor biztosan örülni fog, ha valaki gondoskodik magáról. Egyébként én sem szeretek egyedül enni.

Lily semmiképpen sem akarta erőltetni a meghívást. Sietve elővette tehát a mobiltelefonját, és felhívta a szállodát. Miután Federico jelentkezett, és közölte vele, hogy Sam még mindig az ágyat nyomja, és valószínűleg csak reggelre lesz jobban, Theóra nézett.

– Még nincs jól. De mondja, biztosan nem vacsorázna szívesebben a kollégáival?

– Szó sincs róla! Elég, ha egész nap össze vagyunk zárva. Még szerencse, hogy az estéink szabadok – felelte mosolyogva az orvos. – Ha gondolja, mutatok magának néhány éttermet, amelyeket már ismerek, és eldöntheti, melyikben vacsorázzunk.

A férfi alaphangján véve komoly, kissé szomorú tekintete most eltökéltséget sugárzott.

Ha már jobban megy a festés, egy ilyen férfiről készíték majd képet, amint fehér lovon megérkezik, és kimentí valami nagy veszélyből a szíve hölgyét.

Lily egyszerűen nem értette magát. Biztos az örök város van rá ilyen hatással. Vagy pedig súlyos napszúrást kapott.

– Gondolom, a bátyja megmutatta már magának a legtöbb látnivalót, amit egy turistának feltétlenül meg kell néznie – mondta Theo, miután elhagyták a teret, és kényelmes iramban tovább sétáltak.

– Egyet-mást igen – felelte Lily. – De elég sokat dolgoznak az üzlettársával, Federicóval, így alig van szabad ideje. Ennek ellenére, ha itt vagyok, mindent megtesz, hogy minél többet együtt legyünk. Egyébként hozzászoktam, hogy egyedül kell boldogulnom az életben. Persze időnként nagyon jólesik találkozni Sammel, hogy beszélgessünk egy nagyot.

– Elég késő van már, kezdek éhes lenni – mondta Theo, miután jó darabig szótlanul ballagtak egymás mellett. – Tudja mit? Bízva rám, melyik étterembe menjünk! Nem fogok csalódást okozni magának.

– Ó, nekem igazán nincsenek nagy igényeim.

– Ismerek egy jó kis helyet remek konyhával, ahonnan ráadásul csodálatos a kilátás a városra.

Lily hamarosan megállapította, hogy a férfi nem túlzott. A kiválasztott vendéglő tetőteraszáról pompás panoráma nyílt a városra, az étel pedig egyszerűen fantasztikus volt. A lány úgy érezte magát, mintha egy csodálatos álomba repült volna ezzel a jóképű, vonzó férfival, aki egyébként mágnusként vonzotta a női tekinteteket.

Akár Bernininek is modellt állhatott volna Apollója megformálásakor, futott át az agyán, miközben levágott egy szeletet az ízletes *saltinboccából*.

– Tehát nem iszik alkoholt?

Theo letette az asztalra az evőeszközt, és vizet töltött a lánynak. Megtörölte a száját egy szalvétával, és szájához emelte poharát, amelyben a kardhalhoz rendelt ízletes bor vöröslött.

– Csak ritkán.

Idegenek társaságában pedig különösen óvatos vagyok, tette hozzá magában Lily. Elvégre egyáltalán nem ismeri még Theót. Sammel egészen más volt a helyzet. A bátyja az egyetlen férfi az életében, akinek a társaságában valóban szabadnak és fesztelennek érezte magát.

Miután Theo befejezte az étkezést, lopott pillantásokkal figyelte Lilyt. Nagyon rokonszenvesnek és csinosnak találta a lányt. Hullámos, szőke haja selymes fényben csillogott, napbarnított bőre egyszerűen kifogástalan volt. Ahogy evett és lesütötte a szemét, a férfinak feltűnt hosszú, sűrű szempillája is.

A lányon látszott, hogy nem dúskál önbizalomban, mégis egyfajta határozottságot és belső erőt sugárzott. Megbízható, visszafogott teremtnak tűnt. Nem volt sem félnék, sem zavaróan bőbeszédű. Theo azt is észrevette, hogy nagyon sokat jelent neki a bátyja, akihez szinte gyermeki szeretettel kötődik.

– Beszéljünk kicsit a terveiről! – vetette fel hanyagul a férfi, miután ivott egy kortyot, és kényelmesen hátradőlt a székén. – Biztos vagyok benne, hogy a kis elbizonytalanodása ellenére van már néhány ötlet a tarsolyában.

Lily ránézett.

– Nem, tényleg nincs. Valami inspirációra várok, de eddig sajnos hiába. – Finoman elmosolyodott.

– Persze nem várhatok örökké, hiszen a megtakarított pénzem legfeljebb egy hónapra lesz elég.

Bosszúsan a nyelvébe harapott. Theodore Montague egyelőre idegen a számára! Jobb lesz, ha tartja a megfelelő távolságot, és nem engedi, hogy a pompás nyári este hangulata teljesen elvarázsolja. Nem is beszélve a férfi sötét, lelkéig hatoló szeméről...

– Meséljen kicsit a gyermekeiről! – kérte Theót. – Ha jól emlékszem, hárman vannak.

– Igen. Tom hároméves, Alexander öt, Freya kilenc.

– Gondolom, jócskán akad velük dolga a feleségének.

– A feleségem, Elspeth... meghalt – felelte a férfi, és a tekintete Lily válla felett a messzeségbe révedt. – Tizennégy hónappal ezelőtt elkapott egy vírust, és három nappal később meghalt.

A lány mélyen átérezte a fájdalmát.

– Végtelenül sajnálom – suttogta.

– Valahogy majdcsak túljutunk rajta. A fiúk még viszonylag kicsik, így könnyebben túlteszik magukat a veszteségen, de Freya... – Theo nagyot sóhajtott, a szeme gyanúsán megcsillant. – Őt rettenetesen megviselte az édesanyja halála. Előtte önfeledt, vidám kislány volt, most meg mintha egyfolytában haragudna a világra. Minden közeledési kísérletet a személye elleni támadásnak érez.

– Ez érthető.

– Igen, tudom. Ezért is egyeztem bele, hogy hét közben a barátnőivel legyen a kollégiumban. Egyértelműen jó döntés volt. Azóta sokkal kezelhetőbb és barátságosabb, és amikor hétvégén együtt van a család, békében telnek a napok. Most, hogy szünet van az iskolában, természetesen otthon van. Tisztában vagyok vele, mennyire hiányzik neki az anyja, de én nem pótolhatom őt. És őszintén szólva azt hiszem, nem is igazán értek a nők nyelvén – tette hozzá elgondolkozva.

– A nagyszülők élnek még?

– Nem. Más rokonok sem.

– Akkor ki vigyáz a gyerekekre, amíg maga dolgozik?

– Gyerekefelügyelők, nevelők, akik szükség esetén éjszaka is velük vannak. Amikor hazamegyek, én gondoskodom róluk. Na és szerencsére ott van még Beatrice meg a férje. Ők nagyon közel laknak hozzánk. Annak idején Bea segített a feleségemnek a háztartásban, és sokszor vigyázott a kicsikre. Csakhogy már a hetvenes éveiben jár, és bár mindig szívesen átjön hozzánk, nem szeretnék visszaélni a segítőkészségével. E pillanatban is ő van a gyerekekkel. – Theo ismét belekortyolt a borba. – Joe-val, a férjével most a házamban laknak, amíg haza nem érek. A kicsik szeretik őket, de ahogy mondtam, nem akarom túlterhelni őket. Még jó, hogy csak három gyerek van, különben nem tudom, hogy most mihez kezdenék. A feleségem és én tulajdonképpen nagy családot szerettünk volna, de... a sors közbeszólt.

– Talán egyszer lehet még újra apa.

– Biztos, hogy nem. Én soha többé nem nőszülök meg. Nekem már csak a három gyermekem jóléte és jövője a fontos.

Milyen kár, gondolta magában szomorúan Lily, aki érezte, hogy a férfi minden szavát komolyan gondolja, és ez valószínűleg örökre így is marad.

Theo előrehajolt, és visszatette a poharat az asztalra. Senkinek nem beszélt még ilyen sokat magáról, főleg nem olyasvalakinek, akivel csak véletlenül találkozott.

– No és, magával mi a helyzet? Samen kívül vannak még testvérei?

– Nem, csak ketten vagyunk. Egyébként én is mindig nagy családra vágytam.

– Egy nap biztosan boldog, kiteljesedett életet élhet a saját csemetéivel.

– Nem, én nem szeretnék gyereket – vágott a szavába Lily. – Látnia kellett volna az ikrekkel! Egyszerűen alkalmatlan vagyok az anyaszerepre.

Na és persze a feleségszerepre is, tette hozzá magában. Fájdalmas múltbéli képek elevenedtek meg előtte, amelyektől szabályos rosszullét töltötte el.

– Mi van a szüleivel? – érdeklődött tovább a férfi.

Most Lily is elgondolkodva a távolba bámult. Nem szívesen árult volna el többet az életéről, ám Theo olyan meglepően nyílt volt hozzá, hogy igyekezett ő is többé-kevésbé őszintén válaszolni.

– Meghaltak. – Az apjáról a lány semmit nem tudott, hiszen nem is ismerte. – Tehát mindketten árvák vagyunk – mondta szomorú mosollyal. – Nekem még emlékeim sincsenek a szüleimről.

– De akkor kik nevelték fel?

– Nénik és bácsik.

Lily ismét elfordította a fejét. Hogy magyarázza el a férfinak, hogy őt tulajdonképpen soha senki nem akarta? Már a pusztá gondolat is rettenetesen fáj neki.

Theo az arcát fürkészte. Világosan érezte, hogy a lány eltitkol előle valamit. A bájos arcáról tükröződő szomorúság oka mélyebbnek tűnt annál, mint hogy árván nőtt fel. De azt is látta, hogy Lily számára kellemetlen és fájdalmas a téma, ezért tapintatosan más vizekre evezett.

– Mit szólna egy desszerthez?

Miután Lily köszönettel visszautasította az ajánlatot, megittak egy kávét, kimentek az étteremből, és kényelmesen elindultak a Szent Péter-székesegyház felé. A levegő még mindig kellemesen meleg volt, és ebben a késői órában is rengetegen jöttek-mentek az utcákon. Lily egyáltalán nem érezte magát fáradtnak. Ellenkezőleg: boldogság és elégedettség töltötte el, amit az örök város varázsának tulajdonított. És persze bizonyos mértékig a kedves kísérőjének is...

Theo az este folyamán személyes, mély érdeklődéssel figyelt rá, miközben egyetlen alkalommal sem lépte át a kötelező udvariassági kereteket, és nem viselkedett tolakodóan. Samet leszámítva Lily még soha, egyetlen férfi társaságában sem érezte magát ennyire biztonságban.

– Most viszont, gondolom, vissza kellene kísérem magát a szállodába. Lehet, hogy a bátyja időközben kipihente magát, és keresni fogja.

– Ő nem aggódik miattam. Tudja, hogy vigyázok magamra. – Lily, hogy szavai ne hassanak túl önelégültnek, sietve hozzátette: – Igazság szerint már nagyon régen a saját lábamra álltam, és egyszerűen nem szoktam meg, hogy mások feleljenek értem.

– Igen, ezt megértem.

Theo hasonló cipőben járt. Elspeth halála óta nem egy jó szándékú hölgyismerőse segítségét kellett visszautasítania, akik szerettek volna könnyíteni a terhein, ő azonban egyedül akarta megoldani a problémáit. Mindaddig sikerült is neki, annak ellenére, hogy a lányával jócskán akadtak problémái, de bízott benne, hogy egy nap Freya is túljut majd ezen a nehéz időszakon.

Szótlanul ballagtak egymás mellett a Piazza Navonán. A férfi csodálkozva állapította meg, hogy nem szívesen búcsúzik el a lánytól. Az elmúlt tizennégy hónapban egyszer sem érezte magát olyan gondtalannak és szabadnak, mint ezen az estén.

Persze jól tudta, miért. Ha eleinte nem is tudatosodott benne, az este során fokozatosan körvonalazódott benne egy elképzelés. Rokonszenvesnek találta Lilyt, és nagyon jól érezte magát a társaságában. Más nőkkal ellentétben ez a fiatal lány egyáltalán nem idegesítette. Az este folyamán Theo megpróbált mind pontosabb képet alkotni róla. Amikor megálltak a szálloda kivilágított bejárata előtt, Lily a férfi felé fordult.

– Nagyon köszönöm az estét és a finom vacsorát, Theo – mondta mosolyogva.

– Ugyan! Én köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat – felelte a férfi, majd a megfelelő szavakat keresve folytatta: – Őszintén szólva, Lily, azon gondolkodtam...

Biztos megint találkozni szeretne velem, futott át a lány agyán.

– Nem, Theo, sajnálom – vágott a férfi szavába határozottan. – A megmaradt időmet Sammel szeretném tölteni. Tavaly óta nem találkoztunk, és csak egy hétre érkeztem.

– Ezt megértem, és nem is szeretném több idejét elrabolni. Másról lenne szó.

– Ó! – Lily meghökkenve nézett rá. – Éspedig?

– Meg szeretném kérni, hogy... vigyázzon néhány hétig a gyermekeimre. Ma délelőtt láttam a csomagbiletán, hogy egy városban lakunk. Pillanatnyilag nincs nevelőnőm, és elég nehéz helyzetben vagyok. Félek, hogy megint olyan pályázót választok, akiben csalódnom kell. Természetesen csak átmeneti időszokról lenne szó, hogy időt nyerjek, és megoldjak néhány problémát. Közben pedig maga is átgondolhatná a jövőjét. Megígérem, hogy az ajánlatom nem jelent tartós elkötelezettséget magának, és többet fizetnék a megszokottnál.

A férfi reménykedve nézett Lilyre.

A lány leült a szálloda előtti keskeny betonpadra.

– Maga szerint alkalmas lennék rá? – kérdezte hűledezve. – Hiszen mondtam, hogy nem vagyok jó bébiszitter! Ha valami Mary Poppinst keres, nálam nem jó helyen kopogtat.

– Biztos vagyok benne, hogy sokkal alkalmasabb lenne a feladatra, mint azok a fiatal lányok, akiket eddig alkalmaztam. Nyilván az én hibám is, hogy nem találtam rá eddig a megfelelő személyre. A bemutatkozó beszélgetésnél mindig minden tökéletesnek tűnt, ám a gyakorlatban egymás után csődöt mondtak. És egyáltalán nem kell Mary Poppinsnak lennie. Csak annyit kérek, segítsen nekem, amíg megfelelő lányt találok a feladatra.

– Eddig hányan próbálkoztak? – kérdezte Lily, hogy nyerjen egy kis gondolkodási időt.

– Hárman. Kettőt azért kellett elbocsátanom, mert teljesen alkalmatlanok voltak, a harmadik

meg egyik pillanatról a másikra úgy döntött, inkább elmegy világot látni. Ezután egy közvetítő iroda segítségét kértem, de abban sem volt köszönet. Állandóan új lányt küldtek, így a végén a kicsik már azt sem tudták, hogy aznap ki viszi őket haza.

Lily nagyot nyelt. Mitévő legyen? Épp nem sokkal ezelőtt határozta el, hogy végleg felhagy a bébiszitterkedéssel. De talán mégsem lenne rossz ötlet átmenetileg Theónál dolgoznia. Valóban nyerne egy kis időt, hogy átgondolja, hogyan tovább.

– Ha elfogadná az állást, az azt jelenti, hogy a szünidő végeztével minden reggel elviszi a fiúkat az óvodába, és délután háromkor hazahozza őket. Otthon vacsorát ad nekik, és velük marad, amíg én hazaérek. Általában én fektetem le őket. Természetesen egész nap készenlétben kell állnia. Ha valami gond van, maga is bármikor felhívhat engem. Vészhelyzetben mindig elérhető vagyok, de jelentéktelen ügyek miatt nem jöhetnek el a munkahelyemről. – Theo zavartan a hajába túrt. – Azt hiszem, tudat alatt szeretnék találni valakit a feleségem helyett. Persze ez lehetetlen. Hogyan is tölthetné be egy alkalmazott a szörnyű űrt, amelyet Elspeth hagyott maga után?

Theo leült Lily mellé, és egyszerre nagyon fáradnak és elgyötörtnek tűnt az arca. A lány halkán felsóhajtott. Érezte, hogy minden meggyőződése ellenére sem tehet mást: el kell fogadnia az állást. Mindazok alapján, amit a férfi felvázolt neki, világos, áttekinthető feladatköre lenne, és biztos, hogy a fiúk nem olyan komiszak, mint az ikrek. Ezt egyszerűen nem tudta volna elképzelni egy ilyen apa mellett, mint Theo.

– Hadd aludjak rá egyet! – kérte végül. – Komoly döntések meghozatala előtt mindig szükségem van egy kis időre.

– Ez bölcs dolog – vélte Theo, de biztosra vette, hogy a lány végül igent mond majd. Előhúzott egy névjegykártyát a nadrágzsebéből. – Tessék, a telefonszámom. Bármikor felhívhat.

– De mi van, ha épp rosszkor zavarom?

– Emiatt ne aggódjon! Bea is ismeri a számomat, hogy bármikor elérhessen. Az én életemben a gyermekeim állnak az első helyen.

Elbúcsúztak egymástól, és Lily belépett a szállodába. Sam már a recepciónál várta. Szeretettel átölelte a hógát.

– Ne haragudj a ma estéért! Megígérem, hogy holnap kárpótollak érte. De mondd csak, mit csináltál eddig? Merre jártál?

– Ettem egy finomat, és mélyen magamba szívtam Róma kábító levegőjét – felelte vidáman a lány.

Tényleg nagyon boldognak érezte magát. Csodaszép estét töltött egy átkozottul megnyerő férfival, amit sokkal jobban élvezett, mint gondolta volna. Ám ami igazán boldoggá tette, hogy Theo meg sem próbált kikezdeni vele. A bemutatkozással járó futó kézfogást leszámítva hozzá sem ért, így sikerült teljesen feloldódnia a társaságában.

Egy héttel később, egy szombati napon Lily felszállt a buszra, amely majdnem a háza előtt állt meg, és egyenesen a városka előkelő negyedébe vitte.

Még Rómában felhívta Theót, hogy megmondja neki, elfogadja az állást, ő pedig meghívta mára egy teára, hogy a lány megismerje kicsit a gyerekeket és az új feladatkörét. A férfi nagyon örült a döntésének, és tiszteletben tartotta Lily kérését, hogy a munkaviszonya október harmincegyedikéig szóljon.

– Addig viszont mindenképpen találnom kell valaki mást a helyére, már csak azért is, hogy maga is jelen lehessen az interjúnál – mondta neki Theo. – Egy nő könnyebben meg tudja ítélni, hogy alkalmas-e valaki erre a munkára, vagy sem. Hamarabb észreveszi az intő jeleket, amelyek az én figyelmemet eddig nyilvánvalóan elkerülték.

Lily nem szólt semmit a férfi megállapítására, de meglepte, hogy Theo mértékadónak tartja a véleményét. Nagyon hízelgőnek érezte a bizalmát, és alig várta, hogy elfoglalhassa új állását. Szilárdan eltökélte, minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy ne valljon kudarcot, ahogy az elődei. Végre talán magának is sikerül bebizonyítania, hogy nem bánik annyira rosszul a gyerekekkel.

A család egy elegáns, tizennyolcadik században épült házban lakott, nem messze a buszmegállótól. Előkert nem volt, a főbejárat szinte közvetlenül az utcára nyílt. Lily vett egy mély lélegzetet, és éppen kinyújtotta a kezét, hogy megnyomja a csengőt, amikor kinyílt az ajtó, és egy ősz hajú, idősebb asszonyt pillantott meg maga előtt.

– Üdvözlöm! Maga bizonyára Lily – köszöntötte őt mosolyogva, miközben két kisfiú is csatlakozott hozzá. – Jöjjön be! Már láttam magát az ablakból.

– Igen, Lily vagyok – mosolyodott el a lány, akit meglepett a szívélyes fogadtatás. Miután belépett az épületbe, lehajolt a két kisgyerekekhez, akik kíváncsian néztek fel rá. – Ti vagytok Tom és Alexander?

– Nem, Alex vagyok. Utálom, ha Alexandernek szólítanak.

– Én vagyok Tom-Tom.

– Rendben, megjegyzem. – Lily most az idős nőhöz fordult.

– Maga Bea? – kérdezte óvatosan.

– Igen, tulajdonképpen mindenki dadája – felelte vidáman az asszony. – Mi lesz, fiúk? Köszönjétek szépen Lilynek!

– Helló, Lily! – felelték szinte egyszerre a kicsik.

Az asszony ismét a lányhoz fordult.

– Freya elment teniszezni, és később csatlakozik csak hozzánk. Theónak van még egy kis munkája a dolgozószobában, de ő is hamarosan végez.

Bea beljebb betessékelte Lilyt, majd előrement a fényes tölgyfa parketten. Az egyik fal mellett antik éjjeliszekrény állt. Rajta két gyönyörű lámpa foglalt helyet aranyszínű lámpaernyőkkel. Mellette díszes keretezésű fényképen egy sötét hajú nő mosolygott. Lily azonnal tudta, hogy ő lehet Elspeth. Ha csak fényképen is, de még mindig a ház úrnője üdvözölte a látogatókat.

A hatalmas, napfényben úszó helyiség lenyűgöző volt. Három nagyobb kanapé állt benne, néhány párnázott szék és egy asztal. A nyitott kandalló fölött művészi kidolgozású tükör függött, a párkányszaton családi fényképek sorakoztak egymás mellett, amelyek egyikén ugyancsak Elspeth látszott a gyerekekkel.

Az ízlésesen, egyúttal fényűzően berendezett nappali kifejezetten otthonos hangulatot árasztott. A látogató igazi otthonban érezhette magát. Ennek azonnali bizonyításául a következő pillanatban Tom és Alex játékos dulakodással birtokba vette az egyik kanapét.

Lily átsétált a széles ablakhoz, és kinézett a kertre. Gyümölcsfák és zöldellő bokrok között néhány gyerekjáték állt egymás mellett: csúszda, mászóka, homokozó és hinta.

– Milyen gyönyörű itt minden! – mondta álmélgodva.

– Igen. – Az idős asszony nagyot sóhajtott. – Gondolom, már tudja, mi történt... Annyira szomorú ez az egész.

– Igen. – Lily elgondolkodva nézte a hancúrozó gyerekeket.

– Lassan azért megbirkóznak vele. Persze sokszor beszélgetünk még az édesanyjukról – mesélte halkán Bea. – Na, mi lesz, fiúk? Ki segít kihozni nekem a teát és az uzsonnát?

Alex és Tom szinte egyszerre ugrott le a heverőről. Miután kikísérték Beát a konyhába, a lány leült az egyik székre. Soha életében nem járt még ilyen előkelő házban. Vajon meg tud felelni a várakozásoknak? Egy pillanatra pánik töltötte el. Némán a kezébe temette az arcát.

– Jól van?

Lily ijedten rezzent össze a hangra, majd felpattant a székről. Új munkaadója kényelmes nadrágban és sötét pólóban épp ebben a pillanatban lépett be a szobába. A haja kócos volt.

– Igen... persze. Minden rendben.

Theo bólintott, és odaballagott hozzá. Lily most sokkal csinosabbnak, fiatalabbnak és valahogy sebezhetőbbnek tűnt, mint ahogy a férfi emlékezett rá.

– Könnyen idetalált? – tudakolta, miközben végignézett a lányon, aki farmernadrágot és fehér pólót viselt, haját copfba kötötte.

– Igen, nagyon. Képzelve, csak fél óra az út, és még át sem kellett szállnom.

– Felajánlottam magának, hogy elhozom.

– Tudom, de teljesen felesleges lett volna. Így legalább kipróbálhattam, hogy jutok el ide, ha bedöglük az autóm.

Lily restellt ideállítani az öreg, rozsdás csotrogánnyal, ezért inkább busszal jött.

Ebben a pillanatban Tom és Alex egyesült erővel betolta a tálalókocsit a szobába. Bea követte őket. Egyik kezében a teáskannát, a másikban egy kanna forró vizet tartott.

– Óvatosan, fiúk! – intette Theo a gyermekeit. – Inkább a hasunkba kerüljön az étel, mint a padlóra!

Miután leültek, Bea mindenkinek tányért és szalvétát adott. Apró zsömléből készített miniszendvicsek, lekvár és péksütemény volt az uzsonna. Lily elcsodálkozott azon, milyen fesztelen a légkör, és a gyerekek milyen ügyesen, illedelmesen esznek. A biztonság kedvéért Tom műanyag pohárban kapott teát.

Láthatólag igencsak éhesek voltak, mivel mindent megkóstoltak, a lány azonban túl ideges volt ahhoz, hogy jó étvággal lakmározzon. Éppen csak annyit evett, amennyit az udvariasság megkövetelt. Az ízletes teából viszont kért még egy csészével.

Theo semmit sem evett. A kisfiúk mellett ült a heverőn, félig üres teáscsészéje a kis asztalkán állt. Tom és Alex a legkevésbé sem tűnt feszélyezettnek, és messzemenően gondoskodott a jó hangulatról. Lily azzal magyarázta természetes viselkedésüket, hogy biztosan hozzászoktak már az idegenekhez.

– Azt gondolom, fiúk – mondta Theo, amikor valamennyien végeztek az evéssel –, most már meg kellene mutatnunk a házat Lilynek.

Amikor felállt, a gyerekek is azonnal felugrottak. Tom odaszaladt a lányhoz, megfogta a kezét, és komoly tekintettel nézett fel rá.

– Majd én körbevezetlek.

– Mindent megmutatunk neked – tette hozzá Alex.

– Szerintem menjünk mindannyian – javasolta Theo, majd miközben Bea kitolta a tálalókocsit, a kis csapat elindult, hogy körbejárja a házat.

Először a hatalmas étkezőbe vezették a vendéget. A helyiség közepén hatalmas mahagóniasztal foglalt helyet, amely körül akár tízen is kényelmesen elfértek. A következő állomás egy kisebb tévészoba volt, mellette takaros kis télikert pompázott. Egy jól megvilágított tanulószoba után a konyhába jutottak, ahol Bea épp nekiállt rendet rakni.

Az óriási helyiség tulajdonképpen két részből állt: egy munka-, illetve egy pihenőtérből. Előbbiben szekrények sorakoztak egymás mellett, és a tágas raktérben a legmodernebb készülékek és berendezések álltak. A másik oldalon hosszú asztal terpeszkedett két paddal, az asztalfőnél egy székkal. A fal mellett két antik könyvespolc foglalt helyet, telerakva könyvekkel és játékokkal.

Igazi lakókonyha, ugyanakkor valóságos szakácsparadicsom! – állapította meg magában Lily álmélkodva. A hatalmas helyiség egyértelműen kulcsszerepet tölthetett be a család életében. Igen, itt valószínűleg én is nagyon jól fogom érezni magam, gondolta, miközben a kis csapat elindult az első emeletre.

Ezen a szinten volt a szülők hálószobája, Theo dolgozószobája, a két fiú birodalma és egy vendégszoba.

– Freya rezidenciája egy szinttel feljebb van, egy másik vendégszobával együtt – magyarázta Theo. – A lányom szeret egyedül lenni. No és sajnos elég rendetlen. A fiúk előbb elpakolnak maguk után, mint ő.

– Nagyon köszönöm, apa!

Egyszerre fordultak meg a hangra. Egyikük sem hallotta, amikor Freya feljött a lépcsőn. A kilencéves, hosszú szőke hajú lány magas és karcsú volt, és fehér teniszruhát viselt. Már indult volna tovább, ám Theo az útját állta.

– Freya, ő Lily. Már meséltem neked róla.

– Helló, Lily – üdvözölte a vendéget kurtán Freya, majd elsuhant az apja mellett, és felszaladt a birodalmába.

A kislány, bár nem méltatta túl sok figyelemre Lilyt, kellően udvarias volt ahhoz, hogy Theo, bár

kelletlenül, de újtára engedje. Amikor a férfi rosszállóan felhúzta a szemöldökét, Lily elmosolyodott.

Ugyan, miért lelkesedne a kislány egy sokadik nevelőnőért?

– Kihagytad Bea remek uzsonnáját, Freya! – kiáltott a lánya után Theo.

– Már ettem a teniszklubban.

– Azt hittem, hogy ma velünk teázol.

Freya a korlát fölött lenézett az apjára.

– Mindenki ott maradt egy kicsit. Én sem akartam kilógni a sorból – felelte, és a következő pillanatban eltűnt a szemük előtt.

A férfi borús tekintettel nézett utána. Lilynek ekkor eszébe jutott valami. Kinyitotta a táskáját, és kivett egy papírzacskót.

– Szabad ennetek csokirudat és bonbont? – fordult a két kisleányhoz.

– Igen, de én nem szeretem a csokirudat, csak a gumimacit – felelte Tom.

– Még szerencse, hogy azt is hoztam. – Lily elmosolyodott, és egy másik, kisebb zacskót nyújtott a legénykének.

– Én szeretem a csokirudat – jelentette ki Alex, és felragyogott az arca, amikor jókora zacskó került elő Lily táskájából. – Honnan tudtad, hogy ez a kedvencem?

– Ismerek egy jó tündért, aki elárulja neked az ilyen titkokat.

A lány örült, hogy a gyerekek láthatólag elfogadták – még ha egyelőre csak a nyalánkságok miatt is.

– Ezentúl te fogsz vigyázni ránk? – kérdezte Alex, és elindult lefelé a lépcsőn.

– Lily hétfőn reggel jön újra – felelte Theo. – Most pedig biztosan szeretne már hazamenni, mert várják a barátai. Nem tarthatjuk fel tovább.

– Tulajdonképpen nincsen különösebb programom – vont vállat a lány.

– Akkor maradj itt, és segíts apának lefektetni minket! Ugye, apa? – nézett Alex várakozásteljesen az apjára.

– Lilynek nyilván jobb dolga is van ennél, még ha nem is tervezett semmi különöset mára.

– Ha segíthetek valamiben, szívesen maradok – mondta a lány. Határozottan kezdte jól érezni magát ebben a meleg légkörben.

Theo megvonta a vállát.

– Nyertél, fiam. Akkor ma Lily lesz a fürdőmester. – A lány felé fordult. – Köszönöm.

Az elkövetkező órák villámgyorsan elrepültek. A két gyerek vidáman pancsolt a kádban, és a lányt még az sem zavarta, hogy őt is alaposan lefröcskölték.

– Mára elég – mondta végül, és fogott egy törülközőt. – Először te jössz, Tom-Tom.

A kicsi ellenvetés nélkül hagyta, hogy kivegye a kádból, és alaposan megtörölje. Alex is kikászálódott, de bejelentette, hogy ő már egyedül törülközik.

Miután fogat mostak, belebújtak a pizsamájukba, és kiszaladtak a fürdőből. Lily követte őket Tom szobájába.

– Amióta a mami elment, Tom-Tommal alszom – mesélte Alex, majd bebújt az egyik ágyba. – Így könnyebben el tud aludni. És lefekvés előtt mindig iszunk egy pohár tejet. Én hidegen, Tom-Tom pedig melegen.

– Köszönöm az információt! – Lily a hároméves kisleányra nézett, aki már bebújt a takaró alá, és szopta a hüvelykujját. – Meséljek nektek a tej előtt vagy inkább utána?

Alex habozva ránézett.

– Nekünk nem szoktak mesélni.

– És szeretnétek, ha mesélnék?

– Igen, légy szíves! – felelte a két gyerek egyszerre.

Lily kisietett a szobából, és lement a földszintre. A ház csendes volt. Sem Theót, sem Freyát nem látta. Hamar megtalálta a konyhát, majd visszatért a fiúkhoz.

Miután a gyerekek megitták a tejet és visszabújtak a paplan alá, mesélni kezdett nekik. Tom-Tom már pár perc után elaludt, és hamarosan a bátyja szemhéja is elnehezedett.

– Szólnál apának, hogy jöjjön be? – kérte Lilyt.

– Persze. Hétfőn majd befejezem a mesét.
Amikor kilépett a folyosóra, még látta, amint Freya megpróbál felosonni a második emeletre.

– Freya – kiáltott utána fojtott hangon –, te még nem is ettél az édességből, amit nektek hoztam.
A lány megtorpant és hátrafordult.

– Nem szoktam ilyesmit enni.
– Soha?
– De, néha igen.
– Van csokirúd, gumimaci és borsmentás bonbon.
– A borsmentás bonbont szeretem – vágta rá a lányka, és leballagott a lépcsőn.
– Az én kedvencem is az... De lent van a táskámban.
Együtt mentek le a nappaliba, ahol Theo éppen újságot olvasott.

– Hogy ment a fürdetés? – pillantott fel az olvasásból. – Ahogy hallottam, elég vidám volt a hangulat.
– Igen. Most várják magát, hogy jó éjszakát kívánjon nekik.
Lily Freya felé nyújtotta a bonbonos zacskót.
Theo felállt, és gyengéden megsimogatta a lánya haját, amikor az elment mellette.

– Győztél a mai meccsen?
– Persze. De a párost elvesztettük. Át kell gondolnunk Gemmával a stratégiánkat. – A kislány bekapott egy bonbont.

– Na, akkor az ellenfeletek felkötheti majd a gatyát – vélte Theo, és kiment a szobából.
Lily a karórájára nézett. Hét óra jócskán elmúlt. Tulajdonképpen semmi kedve nem volt hazamenni, de látogatása célját már teljesítette. Megismerkedett a gyerekekkel és az új feladatkörével. Ideje volt, hogy induljon.

– Most már indulnom kell – mondta Freyának, aki kényelmesen elterpeszkedett egy kanapén.
– Mindenképpen el kell mennie? – kérdezte a kislány Lily legnagyobb meglepetésére.
– Igen, de holnap megint jövök. Egyébként tegezz nyugodtan, ahogy az öcséid!
– Rendben. De miért kell máris menned? Még korán van... és én éhes vagyok. Mondd csak, apa – fordult a férfihoz, aki épp ebben a pillanatban ért vissza –, nem maradhatna még Lily, hogy vacsorát készítsen nekem?
– Ne engem kérj, hanem őt!
– Kérlek, Lily! Sütsz nekünk rántottát?
– Miért, mi a baj az én tükörtojásommal? – kérdezte Theo csodálkozva.
– Semmi, apa, csak éppen arra gondoltam...
– Szívesen maradok, és készítek vacsorát – mosolygott Lily. – Ha akarod, megmutatom neked, hogyan kell úgy rántottát sütni, hogy ne ragadjon le az alja.
– Mi lenne, ha három adagot készítené, és együtt vacsoráznánk?
– Nagyon szívesen.
– Pompás! – Freya vidáman felpattant a székről. – És akkor befejezed a mesét is? Ígérem, nem árulom el a fiúknak, mi a vége.

2. FEJEZET

Lily korán kelő típus volt, és most is azonnal felébredt, amikor hétfőn reggel megszólalt az ébresztőóra.

A szombati, közösen elfogyasztott vacsora után Theo ragaszkodott hozzá, hogy hazavigye a lakására. Távollétében Beát kérte meg, hogy vigyázzon a gyerekekre. Az előkelő autóban Lily úgy érezte magát, akár egy császárnő. Az erős, energikus férfi mellett kellemesen fesztelen és nyugodt volt, nem úgy, mint más férfiak társaságában.

Ne keresd az okát! – intette magát. Egyszerűen élvezd a helyzetet! Ne nézz se előre, se hátra, a pillanatnak élj!

Ezúttal úgy döntött, a saját autójával megy. Megérkezve nem a Montague-ház előtt parkolt le, hanem valamivel arrébb, nehogy a vén csotrogány látványával csorbítsa a környéken új munkaadója tekintélyét.

Amikor pontban kilenc órakor szürke nadrágban és rövid ujjú, kék pólóban becsengetett, Theo nyitott ajtót. A férfinak aznap nyilván nem volt hivatalos megbeszélése, mivel könnyű, kényelmes öltözékben fogadta.

– Ma itthon dolgozom – üdvözölte a lányt, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Úgy tartom tisztességesnek, ha az első munkanapján itt vagyok kéznél, hátha szüksége lesz rám, még ha ez csupán erkölcsi támogatást jelent is.

– Köszönöm, kedves magától – felelte Lily mosolyogva.

Ebben a pillanatban a két fiú is berobogott az előszobába.

– Már vártunk! – kiáltotta Alex. – Sokára jöttél.

– Igen? Elnézést!

Lily beleszimatolt a levegőbe, és kicsit elfintorodott. Úgy tűnt, a konyhában odaégett valami.

– Ma Freya készíti a reggelit – magyarázta halkán Theo.

Ekkor a kilencéves kislány is kidugta az orrát a konyhából.

– Helló, Lily! Kolbászt sütök. – A következő pillanatban újra eltűnt. Két öccse is utána iramodott.

– Általában ez megy reggelente, legalábbis amikor nincs szünet. Egyébként a fiúk nem engedték, hogy segítek nekik felöltözni. Ragaszkodtak hozzá, hogy megvárják vele magát. Úgy látom, máris a kegyeikbe fogadták.

– Szerintem csak azért, mert újabb édességre számítanak – felelte nevetve Lily.

– Jöjjön, kész a kávé!

Az asztalon három tálkában müzli, a poharakban narancslé várakozott. Egy külön teríték is ki volt készítve: pohár, villa, kés.

Ez biztosan az én helyem, gondolta a lány kissé meghatottan.

Alex és Tom leült, és azonnal nekilátott a reggelinek. Theo vagy evett már, vagy egyáltalán nem szokott reggelizni, állapította meg magában Lily.

– Foglaljon helyet! – mondta a férfi, és kávé töltött a lánynak. – Úgy látom, már a kolbász is úton van. – Alig észrevehetően Lilyre kacsintott.

Freya egy tányérral a kezében az asztalhoz lépett. Letette Lily elé az alkotását, és várakozásteljesen figyelte a hatást.

– Freya, ez nagyon étvágygerjesztőnek tűnik, de én életemben nem ettem meg három kolbászt egy ültő helyemben.

– Még a serpenyőben is van. Mustárral szereted, vagy ketchuppal? Mind a kettőt raktam a tányérodra. Apa soha nem eszik ilyesmit reggelire.

Lily nagy odaadással hozzáfogott az evéshez. Bár a kolbász kívül megégett egy kicsit, belül nagyon jól átsült. Legnagyobb meglepetésére olyan finom volt, hogy egyáltalán nem került különösebb erőfeszítésébe, hogy elfogyassza.

Miután Theo megitta a kávéját, betette a mosogatógépbe a poharakat.

– Fent leszek a dolgozószobámban – mondta Lilynek. – Bea gondoskodik majd az ebédről. A gyerekek megmutatják, mit hol talál, és szólnak, ha szükségük van valamire. Ti pedig – nézett végig a három lurkón – jól viselkedjétek!

– Biztos lehet benne, hogy nem fogjuk zavarni – mosolygott Lily a férfira. – Miután mindenki átöltözött, kimegyünk a nagy játszótérre, amelyik itt van nem messze.

Theo bólintott, majd elindult a dolgozószobája felé. Minden remekül alakul, gondolta. A gyerekek eddig még egyetlen nevelőnőt sem fogadtak ilyen szívélyesen. A fiúk mindig is nagyon tartózkodóak voltak, Freya viselkedése pedig legtöbbször az udvariatlanság határát súrolta.

Nagyon úgy nézett ki, hogy Lilynek sikerült a lányát is elbűvölnie. Hogy Freya korán reggel felkeljen reggelit készíteni, sőt nekiálljon kolbászt sütni, az apja szemében maga volt a csoda. Remélhetőleg tartós változásról van szó, sóhajtott fel a férfi, miután becsukta maga mögött az ajtót.

Ő is kellemesen érezte magát ma, de nem tudta volna pontosabban megfogalmazni az érzést, amely eltöltötte. Talán megkönnyebbülés volt ez, vagy reménykedés, hogy végre megfelelő nevelőnőt talált a gyerekei mellé? Egy biztos: már korántsem érezte annyira kétségbeejtőnek a helyzetét, mint az elmúlt hónapokban. Leült az íróasztalhoz, ránézett volt felesége bekeretezett fényképére, és elmosolyodott.

– Maga nem eszik semmit, Bea? – kérdezte Lily, amikor kis védencei már a finom tejberizzsel és a friss gyümölcssalátával birkóztak a konyhaasztalnál. A lurkók jól kitombolták magukat a játszótéren, és mostanra alaposan megéheztek.

– Mindjárt megyek haza, Joe már vár – felelte az asszony. Mi mindig kicsit később ebédelünk. Theo egyébként nem sokat eszik, ha itthon van. Egy szendvicset meg egy kávéét szoktam felvinni neki. Reggel eltűnik a dolgozószobájában, aztán legtöbbször estig nem is látjuk. Aggódom érte, és félek, hogy túl sokat dolgozik – tette hozzá fojtott hangon. – Joe és én úgy gondoljuk, a munkába menekül, hogy felejtse. Ahol tudunk, megpróbálunk segíteni neki ebben a nehéz helyzetben, de ennek is megvannak a korlátai, és már Joe egészségi állapota sem a régi.

– Tudom, hogy Theo nagyon hálás mindkettőjüknek – felelte Lily. – Maga hatalmas segítség a számára, Bea... A vacsorát is maga szokta elkészíteni a családnak?

– Iskolai szünetben többnyire felváltva főzünk Theóval. Az egyszerűbb ételeket ő is el tudja készíteni, én pedig időnként gondoskodom egy-egy sültről vagy húspástétomról.

– Ha Theót nem zavarja, és nem úgy gondolja, hogy bele akarok avatkozni a család életébe, akkor nyugodtan rám bízhatja a vacsorát, Bea. Hivatásos szakácsnő vagyok, úgyhogy nem fogom megmérgezni őket.

Az asszony meglepetten, ugyanakkor boldogan nézett a lányra.

– Tényleg? Theo nekem csak annyit mondott, hogy talált valakit, aki biztos jól kijön majd a gyerekekkel, de ha a főzésnél is tudna tehermentesíteni, annak nagyon örülnék. Bár szeretem csinálni, de estére mindig nagyon elfáradok, főleg miután mindent feltakarítottam. Tudom, Theo is aggódik, hogy túl sokat vállalok.

– Igen, így van – helyeselt Lily. – Természetesen vele is megbeszélem majd a dolgot. Abban is biztos vagyok, hogy ezentúl nem kell egy gyors ebéd miatt mindig idefáradnia.

– Rendben. Akkor már csak meg kell kérdeznünk Theót, mit szól hozzá.

Miután Freyát elvitték a teniszedzésre, a fiúk kimentek játszani a kertbe. Lily alig várta, hogy főzhessen végre a pompás konyhában. Odament a hűtőszekrényhez, hogy ellenőrizze a készleteket. Már tényleg csak a férfi egyetértése hiányzott.

Alex és Tom önfeledten hancúrozott odakint, és az örömük csak nőtt, amikor Lily vizet engedett a medencéjükbe. Valamivel később visszaindult a konyhába, hogy innivalót hozzon hármuknak. Ekkor Theo tűnt fel a küszöbön.

– Nos, hogy viselte az első napot nálunk? – kérdezte a férfi az ajtókeretnek támaszkodva. – Nem volt semmi baj? Freya jól viselkedett?

– Mintaszerűen. Segített hintáztatni Tomot. Úgy látom, szívesen anyáskodik felette.

– Igen, nagyon szereti az öccseit. Csak én jelentek akadályt. Ahogy megjelenek a láthatáron, máris kezdődnek a gondok.

A lány egy tálcára rakta a megtöltött poharakat.

– Jöjjön ki hozzánk egy gyümölcsle erejéig! Kellemes meleg van, és... elvégre hosszú órák óta dolgozik.

A férfi elmosolyodott.

– Pillanatnyilag egy rendkívül fontos előadás anyagán dolgozom, amely meglehetősen sok fejtörést okoz. – Megvonta a vállát. – Pillanatok alatt elrepül az idő. De azért iszom magukkal egy pohár gyümölcsle.

Lily töltött neki. A férfi fogta a poharát, és követte a lányt a kertbe.

Kint a fiúk azonnal az apjukhoz robogtak.

– Apa! Ide nézz, építettünk egy homokvárat! – lelkesedett Alex.

Theo bólintott, és a mutatott irányba nézett.

– Igen, látom. A füvet is lehet újraterelíteni... De a várak valóban szépek.

– Ha Alex megengedi, a végén ráugorhatok! – újságolta Tom.

Lily leült a függőágyra, és odaadta a gyerekeknek az italokat, a férfi pedig egy alacsony betonfalra telepedett.

– Ne igyatok olyan mohón! – figyelmeztette Lily mosolyogva a fiúkat, mire azonnal alacsonyabb sebességre kapcsoltak. Majd visszatették a poharakat a tálcára, és visszaszaladtak játszani.

A lány Theóra pillantott. A férfi látszólag a fiait figyelte, ám feszült tekintete elárulta, hogy gondolatban nagyon messze jár.

Talán nem ez a megfelelő pillanat, hogy előhozakodjam az ötletemmel? De vajon lesz-e valaha megfelelő pillanat?

Lily végül megköszöri a torkát, és elszántan belevágott:

– Ma délben beszélgettem Beával – kezdte habozva. – Azt hiszem, nincs túl jó egészségi állapotban a férje.

– Hogyhogy? Mi baja van? Erről Bea semmit sem mondott.

– Valójában nem konkrét betegségről beszélt. Joe általános egészségi állapota aggasztja. Ezért arra gondoltam... azt szeretném... – A lány lázasan kereste a megfelelő szavakat. Semmiképp sem akart túlbuzgónak vagy követelőzőnek tűnni. – Szóval, ha nincs ellene kifogása, mostantól szívesen főznék magukra, hogy Beának ne kelljen mindennap idejönnie. Neki semmi kifogása nem lenne ellene, hogy átadja nekem a fakanalat, feltéve, ha maga is egyetért vele.

– Nem is tudom...

– Ahogy már mondtam, szakácsnő vagyok. Ha gondolja, elhozom a bizonyítványomat.

Theo elnevette magát.

– Ne butáskodjon! Nekem nem kell bizonyítania a képességeit. Csak az jutott eszembe, lehet, hogy talán túl sok volna magának. Épp elég megerőltető három gyerekre vigyázni, márpedig nem szeretném kihasználni a segítőkészségét. Aljas fráternek érezném magam, ha ezt is elvárnám magától.

– Nem maga várja el. Én ajánlottam fel. Tudja mit? Próbáljuk ki két hétig, működik-e a dolog, és megfelel-e a főztöm. Ha nem, visszaadom Beának a fakanalat.

– Jól hangzik – felelte a férfi. – Nos, a fiúkkal és velem nem lesz különösebb problémája, de Freya nehéz eset. Nemrégiben például kitalálta, hogy vegetáriánus lesz. Az is maradt mindaddig, amíg egy vasárnap Bea egy finom kakassülttel lepette meg minket. Onnantól elfelejtette a zöldségévést.

Lily elmosolyodott. Örült és nagyon megkönnyebbült, hogy ilyen könnyen sikerült meggyőznie a ház urát.

– Hány órákor szoktak vacsorázni?

– A gyerekek hat óra körül – felelte Theo, és felállt. – Én nyolc óra felé, miután lefektettem őket. De ha gondolja, változtathatunk a rendszeren. A maga kezében vagyunk. Mindenesetre remélem, hogy később sem bánja meg.

Amikor Freya hazajött, és a fiúk is alaposan megmosakodtak, Lily leült a három gyerekkel a konyhaasztalhoz.

– A következő két hétben én fogok főzni rátok – mondta nekik, és elővett egy tömböt meg egy tollat a táskájából. – Most pedig szeretném, ha elmondanátok, milyen ételeket szerettek. Te kezded, Tom-Tom.

Hamarosan élénk vita alakult ki arról, mi szerepeljen az étlapon. A vidám játékká alakult beszélgetés során a gyerekek a legextrémebb ötletekkel próbálták túllicitálni egymást. Lily hagyta őket kibontakozni mindaddig, amíg eleget tudott. Egy-két kivételtől eltekintve a család minden szokványos ételt kedvelt, persze rengeteg gyümölcssel.

– Édesapátok is szereti ezeket az ételeket? – tudakolta Lily, és Freyára nézett.

A lány megvonta a vállát.

– Szerintem igen. De ő esténként nem velünk eszik. Olyankor mi már ágyban vagyunk, így fogalmunk sincs róla, mit szeret.

A kislány válasza nem hangzott túl szívélyesen. Lily homlokráncolva nézte.

Theónak igaza van. A lánya nagyon hűvös, ha az apja kerül szóba.

Lily egyszerűen nem értette a dolgot. A férfi lelkiismeretes, gondoskodó apa, akiért minden gyermek hálás lehetne!

Ismét a saját gyermekora jutott eszébe. Neki soha nem volt oka, hogy bárkinek is hálás legyen. No igen, de mit is tudhatnak a gyerekek a háláról?

Vacsora után Lily tévét nézett a fiúkkal, amikor Alex hirtelen megszólalt:

– Semmi kedvem tévézni. Befejezed a szombati mesét, Lily?

A kislány leült a lány mellé a földre.

– De hiszen azt mondtátok, ez a kedvenc műsorotok.

Most Tom is felugrott, és eltökélten kikapcsolta a tévét.

– Nem. A mesét szeretnénk hallani.

Mire a fiúk ágyba kerültek, már Lily is majdnem olyan fáradt volt, mint ők. Freya is jó éjszakát kívánt nekik, majd felvonult a birodalmába.

– Szólok apukátoknak – mondta Lily a két kicsinek, miután gondosan betakarta őket.

Felsietett a lépcsőn, és kopogott Theo ajtaján.

– A gyerekek már várják.

A férfi nem felelt, de pár pillanat után kijött a dolgozószobából.

– Mára én is befejeztem. Tíz percen belül lent vagyok a konyhában.

Most mit tegyen? – töprengett a lány pár perccel később, miközben a mélyhűtött babot párolta. Vajon Theo szeretne vele enni? Két személyre terítsen?

Berakta a mikróba a tonhalas felfújtat, majd bekapcsolta a készüléket.

Kétes esetben jobb az óvatosság, határozott, így végül egy terítéket tett az asztalra. Aztán hozott egy borospoharat, mert korábban észrevett egy üveg bort a hűtőszekrényben. Éppen berakta egy nagyobb tálba a zöldséget, amikor Theo belépett a konyhába.

– Máris mennie kell? – ráncolta a homlokát, amikor az asztalra nézett.

– Nem. Csak nem voltam biztos benne...

A férfi közelebb lépett hozzá.

– Lily, maga nagy segítséget jelent nekem a szorult helyzetemben azzal, hogy gondoskodik a gyermekeimről, még ha csak átmenetileg is. Ráadásul Bea munkáját is magára vállalta. Azt szeretném, ha otthon érezné magát, amennyire lehetséges. Én nagyon örülnék, ha velem vacsorázna... persze csak ha nincs más programja.

– Szívesen. Én... nos, bőven elég két személyre, amit főztem.

Sietve kitett még egy terítéket, és pár másodperc múlva már egymással szemben ültek az asztalnál.

– Hű, ez nagyon finom! – mondta elismerően Theo az első falat után. Kezébe vette a borosüveget, és a lányra nézett.

– Kér egy pohárral?